

Bevezetés
(Introduction)

*Hogy író legyél és megírd dolgokat,
Olyan tapasztalatokkal kell rendelkezned, amelyekről írhatasz.
Hogy élsz, önmagában nem elég. Van egy elméletem
A mesterművekről, hogy hogyan lehet a lehető
Legkisebb erőfeszítéssel elkészíteni őket úgy, hogy ne
Legyenek kicsit se rosszabbak a többinél. Ugyanazokat
Az alapanyagokat használhatod, mint az álmoknál – végre.*

*Ez olyan játék, aminek nincsenek vesztesei, és egyetlen
Győztese van – te. Először is a fájdalom
Visszanyilall a történet elejére, és a történet
Felfordul, a kicseszett feje tetejére áll. Ez a történet így
Senkié! Legalábbis így gondolják egy darabig,
És a történet így már architektúra,
Aztán pedig afféle szerteágazó történelem.
Üres epizód, ami alatt a téglákat
Újrarakták és megbarnultak. És végül ez az egész
Senkié, nincs itt számunkra semmi,
Kivéve azt a nyűgös vacillálást a központi
Kérdés körül, ami közel hoz minket egymáshoz,
Jóban és rosszban, mindörökké.*

Kérem, köszöntsék velem együtt John Ashberty.

MOHÁCSI BALÁZS fordítása

JOHN ASHBERY

Halálfélelem

(Fear of Death)

*Mi van már velem,
Hát ilyenné váltam volna?
Nincs az előtte és utána határvonalától
Szabad állapot? Nyitva ma az ablak,*

*És a levegő zongorahanggal áramlik be
Szoknyásan, mintha azt mondaná, „Nézd, John,
Ezt meg ezt hoztam magammal” – azaz
Egy kis Beethovent, némi Brahmsot,*

*Egy-két hangot Poulenc-tól... Igen,
Újra szabadon, a levegő, jöjjön csak ide vissza,
Mert semmi másra nem jó.
Vele akarok maradni félelmemben,*

*Ami miatt bizonyos lépcsőket nem mászom meg,
Nem kopogok ajtókon, félek, hogy egyedül fogok
Megöregedni, és hogy az út alkonyi végén
Nem találok mást magamon kívül.*

*Kurtán biccent: „Na, jól el voltál,
De végre ismét együtt vagyunk, és ez számít.”
Levegő az utamban, megrövidíthetnéd ezt,
De elült a szél, és az utolsó szó némaság.*

Mi a költészet

(What Is Poetry)

*A középkori város a nagoyai
Cserkészek frízével? A hó,*

*Mikor akartuk, hogy hulljon a hó?
A gyönyörű képek? Az ideák*

*Kerülése, mint ebben a versben? De
Úgy térünk hozzájuk vissza, mint vágyott*

*Szeretőtől a feleséghez? Most
Úgy kell hinniük,*

*Ahogy mi hiszünk. Az iskolában
Kifésültek minden gondolatot:*

*Ami maradt, tiszta mező.
Hunyd le szemed, és érzed, ahogy mérföldekre elterül.*

*Most nyisd ki e keskeny, meredek úton.
Nyílik erre esetleg – mi is? – valami virág?*

De mihez kezd vajon ezzel az olvasó?

(But What Is the Reader To Make of This?)

*Tónyi fájdalom, hiány,
Mi a virágzó tengerhez vezet? Végy negyed fordulatot,
És figyelj, ahogy az évszázadok elkezdnek összerogyni,
Egyik a másikra, mint égő házban az emeletek,
Amíg a mai délutánhoz nem érünk:*

*Azok a finom kis lekvárként szétkent szavak
Nem számítanak, ahogy az árnyék sem.
Istenkáromlókként élünk a történelemben,
És semmi bántódásunk nem esett, nem eshetett.
De óvakodj az irdatlan nagy gyengédségtől, mert abból ugyanazok a
Tompa archívumok derengenek. A tények megkaparintják a hálót,
És felperzselik. Mégis a személyes,
A benső élet szolgál gondolkodnivalóval.
A többi dráma csupán.*

*Mindeközben életünk összes további körülményének kombinációja
Továbbra is szembefúj velünk, mint az új levelek
Az erdő szélén, csata zajlik ki-be
Egész nap. Ez nem a háttér, mi vagyunk a háttér,
Látszólag figyelünk. A történelem tartogatta meglepetések
Semmi ahhoz a sokkhoz képest, amit
Egymásnak okozunk, de az idő továbbra is
Az aljasság és a melankólia színeit hordja, ám az átlag élet
Így is jó pár számmal nagyobb, bár
Stílusos, soha meg nem történt dolgokat megtörténtekkel
Egybeszó, és így a hangulat túlél,
Ha az élet és a halál nem is. Édesítsd meg éltedet!*

Kereszteződések a múltban

(Crossroads in the Past)

Akkor éjjel szél kavarta az aranyeső lombját,
de rossz szél volt, rossz irányba fújt.
„Butaság. Hogy lehetne bármelyik rossz irány?
»A szél fú, a hová akar«,⁴ amint tudod, akárcsak mi,
mikor szeretkeziünk, vagy mást teszünk, szabályok nélkül.”

Mondom, valami elromlott egyszer régen.
Csak ne kérdezd, micsoda. De inkább ejtem a témát.
Nem, most felcsigáztál, tudni akarom,
pontosan mit látsz rossznak, valami hogyan

tűnhet rossznak számodra. Hogyan lehet valamit rosszul érteni?
Itt ülök, egyik kezemmel tárcsázok
a mobilomon, különös kristályok után ások
a másikkal. És aztán valami, mint egy hajfonat, kiáll

a lószőr párnából. Az a karosszék igazán siralmas.
Le kell cserélnünk a bútorokat, kifüstölni a házat,
visszakövetni kapcsolatunk a kezdetekig. Tudod,
lehet, hogy ott a hiba – a kezdet koncepciójánál, úgy értem.
Állítom, nincsenek kezdetek, ám volt talán néhány
egykor. Megálltunk, hogy megnézzük a filmszínház plakátját,

amit a járdára raktak ki táblán. A kifotózott jelenetek
vonzottak be minket. Délután volt, ott találtuk magunkat
a hátsó sorban, fent az erkélyen; a mozi váratlanul
zsúfolt volt. Aznap döbrentünk rá, hogy nem vagyunk biztosak
a saját nevünkben, a tiedben vagy az enyémben,
ahogy hullott a szürke hó. Alkonyodott már.

MOHÁCSI BALÁZS fordításai

⁴ János 3:8, Károli Gáspár fordítása. (A ford.)